

Sygn. akt IV U 331/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Grażyna Giżewska Rozmus
Protokolant:	st. sekr. sądowy Danuta Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2015 r. w Olsztynie

sprawy M. C.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania M. C.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

z dnia 6 marca 2014 r. nr 282.2014

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 331/14

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 06.03.2014r. nr 282.2014 Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. z dnia 16.01.2014r. nr (...) (...) - (...) - (...) o zaliczeniu M. C. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe.

Od powyższego orzeczenia - odwołanie złożyła M. C. wskazując, że nie zgadza się z tym orzeczeniem, ponieważ stan jej zdrowia znacznie się pogorszył i nie ma ona możliwości, by umawiać się na kolejne wizyty do lekarzy specjalistów. Podnosiła ona również, że nie stać jej na wizyty prywatne u lekarzy i wykupienie najpotrzebniejszych leków. Wniosła o przyznanie jej znacznego stopnia niepełnosprawności.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w E. wniósł o jego oddalenie, podnosząc, że Powiatowy Zespół Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. zaliczył odwołującą M. C. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe.

Wojewódzki Zespół, rozpatrując odwołanie M. C. dokonał oceny stanu jej zdrowia, i w świetle przedłożonej przez nią dokumentacji medycznej oraz wyniku badania lekarskiego – nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Nadto podał, że organ orzekający uwzględnił wszystkie przesłanki, które bierze się pod uwagę przy orzekaniu o stopniu niepełnosprawności zgodnie z § 3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności (Dz.U. nr 139, poz.1328).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W związku z rozbieżnościami w ocenie przez wnioskodawczynię i organ orzekający o stopniu niepełnosprawności, należało odwołać się do wiadomości specjalnych biegłych.

W toku niniejszego postępowania - Sąd dopuścił więc dowód z opinii biegłych lekarzy: urologa, neurologa, kardiologa i chirurga naczyniowego - na okoliczność, czy odwołująca kwalifikuje się do stopnia niepełnosprawności, zgodnie z kryteriami, określonymi w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r., zaś w przypadku odpowiedzi pozytywnej - Sąd zobowiązał biegłych do wskazania stopnia niepełnosprawności odwołującej, przyczyny tej niepełnosprawności, a nadto jaki jest przewidywany okres występowania niepełnosprawności, od kiedy taki stan występuje oraz, jakie w związku z tym są wymagania dla odwołującej. (k: 46-46v)

Biegli lekarze - neurolog i chirurg rozpoznali u badanej – przewlekłą niewydolność żylną, drobne żylaki kończyn dolnych i chorobę zwyrodnieniowo dyskopatyczną z przewlekłym zespołem korzeniowym. Uznali oni odwołującą za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym – uznając ją za osobę z naruszoną sprawnością organizmu, całkowicie niezdolną do pracy zarobkowej. Niepełnosprawność istnieje od dnia 19.05.2007r. i ma charakter trwały. Biegli wskazali, że badana jest zdolna do samodzielnego pełnienia ról społecznych i samodzielnej egzystencji.

(dowód: opinia biegłego neurologa i chirurga k:57-59v; dokumentacja medyczna k: 9-43v, 71-72, 84-90v, 135-142)

Po doręczeniu odwołującej opinii biegłego neurologa i chirurga, w piśmie z dnia 08.08.2014r. wskazała ona, że nie zgadza się z tą opinią, ponieważ zaliczono ją do stopnia niepełnosprawności umiarkowanego. Wskazała ona, że lekarze biegli poinformowali ją, że osoba ze znacznym stopniem niepełnosprawności nie wstaje z łóżka i trzeba się nim opiekować i obsługiwać, ona zaś o własnych siłach przy pomocy kul weszła do gabinetu. W jej ocenie jej stan zdrowia nie uległ poprawie, a jest coraz gorzej. Wniosła ona o powołanie nowego zespołu lekarzy biegłych, którzy wnikliwie zbadają jej stan zdrowia.

Postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2014r. Sąd dopuści dowód z opinii biegłego neurologa. (postanowienie k: 74-74v)

W opinii biegłego kardiologa z dnia 19.09.2014r. biegły uznał badaną za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym - wskazując, że początek niepełnosprawności datuje się na 19.05.2007r. i niepełnosprawność ma charakter trwały.

W uzasadnieniu wskazał, że po analizie akt sprawy, dokumentacji lekarskiej oraz po zbadaniu odwołującej stwierdził, że schorzenia rozpoznane u odwołującej (choroba niedokrwienna serca stabilna i przeżyty zawał serca z angioplastyką z implantacją stentu do LAD, nadciśnienie tętnicze) – naruszają sprawność organizmu, powodując niezdolność do pracy zarobkowej. Wnioskodawczyni nie wymaga na stałe – opieki stałej czy długotrwałej i pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych i zdolności do samodzielnej egzystencji.

(dowód: opinia biegłego kardiologa k: 91-93; dokumentacja medyczna k: 9-43v, 71-72, 84-90v, 135-142)

Pismem z dnia 24.10.2014r. odwołująca podała, że nie zgadza się z wydaną przez kardiologa opinią, wskazując, że tak krótki czas przeznaczony na badanie uniemożliwił lekarzowi wnikliwą ocenę stanu jej zdrowia.

Wobec powyższego, Sąd postanowieniem z dnia 24 października 2014r. dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego kardiologa.(pismo odwołującej k: 101-101v; postanowienie z dnia 24.10.2014r. k: 103)

W opinii uzupełniającej biegły kardiolog podtrzymał swoje stanowisko. Wskazał on, że w jego ocenie - badana myli pojęcia stanu swojego zdrowia oraz stopnia niepełnosprawności. Czym innym są bowiem objawy i dolegliwości na które się uskarża, a czym innym możliwość i zakres funkcjonowania na co dzień i zaspokajanie podstawowych potrzeb życiowych. W ocenie biegłego czas jaki poświęcił na badanie był zupełnie wystarczający do wydania opinii dotyczącej stopnia niepełnosprawności.

(dowód: opinia biegłego k: 106)

Biegła neurolog natomiast w opinii z dnia 12.12.2014r. rozpoznała u badanej chorobę zwyrodnieniowo-dyskopatyczną kręgosłupa z zespołem bólowym i uznała odwołującą za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym na stałe. W uzasadnieniu wskazała, że badana wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, spełnia przesłanki prawa o ruchu drogowym i jest zdolna do samodzielnie egzystencji.

(dowód: opinia neurologa k: 121; dokumentacja medyczna k: 9-43v, 71-72, 84-90v, 135-142)

Biegły urolog w opinii z dnia 24.03.2015r. rozpoznał u badanej schorzenia urologiczne polegające na nietrzymaniu wysiłkowym moczu i nadwrażliwym pęcherzu. Uznał on badaną za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym a niepełnosprawność ma charakter trwały.

W uzasadnieniu wskazał, że ustalony stopień niepełnosprawności odpowiada stanowi zdrowia M. C. w świetle obowiązujących kryteriów wg ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. wraz z rozporządzeniem z dnia 15 lipca 2003r.

(dowód: opinia biegłego urologa k: 143-144; dokumentacja medyczna k: 9-43v, 71-72, 84-90v, 135-142)

W piśmie z dnia 28.04.2015r. odwołująca złożyła zastrzeżenia do protokołu oględzin sądowno-lekarskich w opinii biegłego urologa, wskazując, że przedłożyła ona lekarzowi całość dokumentacji w tym badań ginekologicznych, nie mniej jednak biegły w protokole o tym nie wspominał. Dodatkowo wskazała, że jest osobą coraz starszą, ma problemy z poruszaniem się, jest coraz bardziej chora.(pismo odwołującej k: 151-153)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie skarżącej nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu - wbrew twierdzeniom odwołującej stan jej zdrowia nie daje podstawy do zakwalifikowania jej do wyższego, niż umiarkowany, stopnia niepełnosprawności.

Dokonując oceny zasadności odwołania należy w pierwszej kolejności odnieść się do art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 1997 r. Nr123 poz.776), zgodnie z którym do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności - zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy, jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Zgodnie z art. 4 ust. 1 cyt. Ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

§ 3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. nr 139, poz.1328) precyzuje natomiast przesłanki, jakie należy wziąć pod uwagę przy orzekaniu o stopniu niepełnosprawności osoby, która ukończyła 16 rok życia. Wszystkie okoliczności wskazane w tym przepisie, związane są ze stanem zdrowia osoby zainteresowanej i jej możliwościami w zakresie samodzielnego egzystowania. Ponadto §29-31 cytowanego rozporządzenia podaje standardy w zakresie kwalifikowania do stopni niepełnosprawności.

I tak do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, zgodnie z przywołanym rozporządzeniem, zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu:

- niezdolną do pracy (całkowita niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu lub

- zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub

- wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (udzielaniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji).

Standardy w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące:

1) niezdolność do pracy - co oznacza całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu;

2) konieczność sprawowania opieki - co oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem;

3) konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych - co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych. (par. 29 ust. 1 rozporządzenia)

W ocenie Sądu stan zdrowia odwołującej, nie powoduje konieczności stałej pomocy innych osób w rozumieniu § 29 ust 1 przywołanego rozporządzenia, a w konsekwencji nie ma podstaw do zakwalifikowania jej do znacznego stopnia niepełnosprawności. Wszyscy biegli jednoznacznie wypowiedzieli się co do stopnia niepełnosprawności odwołującej – ustalając, go jako umiarkowany.

Zważywszy, iż do rozstrzygnięcia tej kwestii niezbędna była wiedza specjalna - Sąd posiłkował się opiniami biegłych: urologa, neurologa, kardiologa i chirurga naczyniowego, a zatem lekarzy o specjalnościach, które odpowiadają schorzeniom, na które powoływała się odwołująca.

Wydając opinie w przedmiotowej sprawie, biegli mieli na uwadze wyniki badań odwołującej, obszerną dokumentację medyczną, dotyczącą jej dotychczasowego leczenia, a także stan zdrowia odwołującej, stwierdzony na podstawie badań, dokonanych bezpośrednio przed wydaniem opinii.

Przedmiotowe opinie wykazują wysoki poziom fachowości, a sposób motywowania argumentów, przedstawionych w opinii i stanowczość skonkretyzowanych w niej wniosków, skłaniają do stwierdzenia, że mają one charakter w pełni wiarygodny i stanowią podstawę do czynienia ustaleń faktycznych.

Tym samym, wbrew twierdzeniom odwołującej, która stanowczo wskazuje na zły stan jej zdrowia, podkreślić trzeba, iż brak jest jakiegokolwiek medycznego uzasadnienia do podzielenia jej stanowiska w zakresie stopnie niepełnosprawności.

Jednocześnie Sąd zauważa, iż ponawiane przez odwołującą się zarzuty do opinii biegłych i wnioski o powołanie nowych nie wskazują na żadne nowe okoliczności sprawy, które nie były podnoszone przez nią na wcześniejszym etapie postępowania, nie zawierają żadnych elementów składających się na stan zdrowia odwołującej, które nie byłyby opiniowane przez biegłych. Nadto sam fakt niezadowolonej wymienionej z treści opinii biegłych nie uzasadnia powołania kolejnych zespołów biegłych (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 19.01.2000 I PKN 488/99 OSNP

2001/11/375, wyrok SN z 5 listopada 1974 r, I CR 562/74 oraz wyrok SN z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, OSPiKA nr 5, poz. 108).

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR G. Giżewska-Rozmus